BULUNDUĞUMUZ YER

Zamanımızda insanının günbegün “mutsuzlaşma”na, sebep ne oluyor?

İyi ve kötünün mücadelesinde bizler neden geç kalıyoruz?

Kötüler ve iyiler mi veya doğru ve eğriler mi?

Temelde “kötü ve iyi” algılamasında ve birbirini takip edişinde anlayışımız neden sürekli farklılaşıyor.

Sebebi, yok veya var mı?

Nerede yanlış yapılıyor veya yapıyoruz?

“Belkileri” ve **“keşkeleri”** çok olan cevaplar içinde kaldığımız sorunlar yumağı.

Şunları söyleyebilirsiniz.

- Üstün olma kaygısı.
- Ulaşmada insanın zorlanacağı hedefler.
- Sonsuzluk hayali içerisinde bitmeden tükenmeden üretilen blumia olmuş duygular, düşünceler ve hayat dizaynı. Bunlara yetişmekte zorlanan kendi küçük, hedefi büyük insanlar.

Bu bahsedilen durumlar çocukluktan ihtiyarlığa kadar her kesimde var görünüyor.

Ne oluyor ki, insanlar uyum sahibi olamıyorlar. Bugün kabul edilen ahlak ve etik olan yarın yokmuş veya unutulmuş gibi kalıyor.

Bir şeyler insanları mı zorluyor?

Kim veya ne?

Hayat ve insanlar.

Hangi hayat ve insanlar?

“Vizyondakiler, görünmeyenler ve ötekileri”

İstikrarsız, layık ve uygun olmadığı bir seviyede kalmış görünen, talih veya komplo ile ulaştığı mevkide kalmanın telaşı içinde olan insanları durdurmak veya durulmak.

“Ne” diye düşününce “durma”nın kaydını nasıl düşeceğiz veya “uyandıracağız”. Bir de **“kurtarıcı fikirler ve kişiler”** beklentisi de bu halin öteki **“acaip yönü”.**

Bu arada sormak gerekir; doğru düşüncede “bir insan ne kadarla mutlu olabilir”in tam cevabı var mıdır? Eski zamanlarda birileri bunu bir yere kadar getirir, sonlandırırdı. Günümüzde ise mutluluğun insanî boyutu hakkında aydınların da bir fikir birliğide kalmadı.

İşte; mutluluğun seviyesinin kalmadığı veya tavsiyesinin bulunmadığı bir ortamda tabiî ki insan bunalıma ve mutsuzluğa düşecektir, denilebilir. Yaşanılan hedefsiz hayat şartlarını ulvileşme değil de, süfli, egosit, asimilasyon ve emparyalist kaygılarla bezeyince; arzular ve hazları olgunlaşamamış insanda, savrulma, dayanılmaz stres ve bunalıma yol açan negatif durumlar olacaktır.

İnsanlar mutlu olmak istiyor. Fakat mutlu da değil. Etkileşime bir şekilde kavuştuğu halde, hedeflere yetişmede her zaman insan **“bir geride”** kalıyorsa, sonuçları olumsuz ve mutsuzluk olacaktır. Ayrıca doğru ve eğri olarak kabullendiğimiz olgulardaki **“ceza ve mükâfat eğrisi”** nin bir değer ifade etmemesi ve çelişkiler doğurmasıyla, bunalmanın verdiği yorgunluk. Eğriliğin mükâfat bulduğu bir hayat bazında kendisine yer arayan insan, hangi tarafı seçeceğinde şüpheye düşünce; doğru mu olalım, eğri mi, yoksa yalama arasında gelgitler içinde kalır. Sonra bunun cevabı “nerede” diye aramak ihtiyacı duyar.

İyi ve kötü her zaman bulunmaktaydı. Ancak şimdi bir de “yalama” huyu çıktı.

Evet, her şeyde bir yalama huyumuz var artık.

“Huy”da, sosyal hayatta, daha ilerisi cinsellikte bile yalama.

Ne?

Yalama olmak, yumuşayan, etkisi olmayan, sanal ve terk edilmesi kolay olan bir huy. Eski zamanlarda “vurma-darp” revaçta idi. Şimdilerde ise yalama; kıytırık, hepten havai olmak. Yani parazit olarak gelişen huylar silsilesi.

Bu tür insanın hali, pencere arkasında ciğere bakan kedi gibidir. Kedi pencereden yalandığı bir nesneyi önünde bulunca ve hayalindekinden çok farklı bir görünce nasıl tepki veriyorsa, insanlarda maddî ve manevî etkilerle kuşatılmış istekleri üzerinden, engelleri kalkınca, kediler gibi olmaktadırlar.

Bu nedenle “mutlu olamamak kaderin cilvesi mi” gibi? Aslında herkes mutlu olmak istiyor. O zaman durduğumuz yeri bilmek ve duracağımız yerdeki aksiyonumuzun bilinçlenmesine ulaşmak ve seviyemizi tespit edebilmek için ne gerekiyor? Fakat bunu sağlayacak faktörler, insanlara günümüzde sunulmaktan çok, odaklara çıkan merdivenlerdeki dinlenme hollerinde yürüyüş gibi yükselmesi olmayan katmanlar arasında kalmak gibi oldu. **Çıkılıyor, yürünüyor fakat mesafe alınamıyor.** Aktif olacak ve gidilecek gerçek yer o kadar uzaklaşıyor ki, insanlar hayal ettikleri hedefe ulaşamayıp yolda kalıyor. İnsanlar, bu sonsuz görünen girdabın içinde bir alandan diğer alana doğru iteklenirken “kaos”u ile boğuşup duruyor.

Ne yapmalı?

Bu herkes için farklıdır. Ama önce durduğumuz yeri bilmek gerekir, denilebilir.

“Biz şu anda nerede duruyoruz?” veya **“Nerede durduruluyoruz?”**

Hakikati biz mi yoksa birileri ile buluyoruz?

Âlemle olan ilişkimizi hangi şeyler yönlendiriyor?

Sorular çok…

Önemli olan her zaman unutabildiğimiz son nokta **biz ölünce dünya ölmüyor.** Bazen, ahiret inancına sahip olmak veya olmamak çok şey fark ettirmiyor. Bir de beşer olmamızdan dolayı ölüm üzerimizdeki kalın perdeyi dikilmeyecek şekilde yırtıp atınca, hepimizin bir hayal âleminde ve çıplaklar olarak dolaştığımızı da görünce, nasıl utanmayacağız, demek geliyor.

Gizimiz, her şeyimiz.

“Ne” yimiz gizli ki?

Her iki âlemde hesap vermekten insan kurtulamıyor.

İhramcızâde İsmail Hakkı